

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupičkové a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupen prof. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Revoluční 1546/24, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2022, č. j. 11 Ad 5/2021-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 10. 2020 zastavil ředitel odboru sociálního zabezpečení žalovaného podle § 167 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále též „služební zákon“) žalobci výplatu výsluhového příspěvku ode dne 1. 11. 2020. Poukázal na to, že proti žalobci je vedeno trestní řízení, které bylo zahájeno ještě před skončením jeho služebního poměru (30. 11. 2019). Úkony trestního řízení byly proti žalobci zahájeny záznamem Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále též „GIBS“) ze dne 19. 8. 2019 (dále též „záznam GIBS“).

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání. Namítal, že se nestal trestný čin, pro který byly zahájeny úkony trestního řízení, což podle něj vyplývá z usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 20. 7. 2020, který se týká zcela jiného jednání. Ministr vnitra rozhodnutím ze dne 11. 2. 2021 zamítl odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Jako rozhodující označil skutečnost, že před propuštěním žalobce ze služebního poměru vůči němu byly zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání trestného činu podle § 331 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále též „trestní zákoník“) a toto

trestní řízení je nadále vedeno. Podle usnesení o zahájení trestního stíhání přitom byly tyto úkony činěny i ohledně jednání, které žalobce činil před 30. 11. 2020.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí ministra žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“). Setrval na tom, že v době trvání služebního poměru byly ve vztahu k jeho osobě zahájeny úkony trestního řízení pro jiné presumované jednání než pro to, pro které byl trestně stíhán po propuštění ze služebního poměru. Trestní řízení zahájené dne 19. 8. 2019 bylo podle něj odloženo (ukončeno) jako neprokázané. Výplata výsluhového příspěvku tak byla zastavena pro trestný čin, pro který nebylo vedeno trestní řízení v době trvání služebního poměru, což je v rozporu se zákonem. Závěrem se vymezil proti tomu, že by mělo být trestní řízení pro účely § 167 odst. 2 služebního považováno za zahájené již záznamem o zahájení úkonů trestního řízení.

[4] Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 271/2014-41, konstatoval, že trestní řízení je zahájeno již záznamem o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále též „trestní řád“). Dodal, že služební zákon neobsahuje definici trestního řízení. Z tohoto důvodu a s ohledem na zásadu terminologické jednoty a bezrozpornosti právního řádu je proto nutné vykládat pojem v souladu s jeho významem v trestněprávních předpisech, přičemž podle § 12 odst. 10 trestního řádu zahrnuje trestní řízení i přípravné řízení. K námitce žalobce stran odlišnosti jednání v záznamu GIBS a v usnesení o zahájení trestního stíhání městský soud uvedl, že pokud by proti žalobci bylo zahájeno trestní řízení až po skončení jeho pracovního poměru, nárok na výsluhový příspěvek by mu vznikl, a nebylo by možné jeho výplatu zastavit. Dále poukázal na to, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno pro spáchání stejných skutkových podstat, byť jejich naplnění GIBS spatřovala v jiném jednání. Pro rozhodnutí zastavení výplaty výsluhového příspěvku to však podle městského soudu není podstatné. Jedná se o rozhodnutí dočasné povahy, které je vázáno na vedení trestního řízení, nikoliv až na zahájení trestního stíhání či totožnost skutku. Ostatně záznam o zahájení úkonů trestního řízení ještě ani nevymezuje skutek, ale pouze skutkové okolnosti, pro které se řízení zahajuje. Pro zastavení výplaty výsluhového příspěvku proto postačí, že je s příslušníkem nadále vedeno trestní řízení, které bylo zahájeno v době, kdy služební poměr trval. V případě žalobce není pochyb o tom, že trestní řízení zahájené záznamem GIBS bylo totožné s tím, v jehož rámci bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání. Je zde tedy dána kontinuita trestního řízení, neboť právě z prověřování prováděného v rámci tohoto trestního řízení byly získány poznatky, které vedly k zahájení trestního stíhání. Trestní řízení tedy v době rozhodování žalovaného stále trvalo.

III.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele je podstatné, že se záznam GIBS a usnesení o zahájení trestního stíhání vztahují k různým skutkům, tedy k odlišným skutkovým dějům. To je zřejmé již z toho, že trestní stíhání bylo zahájeno pro skutky, ke kterým mělo dojít časově až po záznamu GIBS. Kromě záznamu GIBS neexistuje žádný jiný záznam,

pokračování

který by zahájil trestní řízení ohledně skutků obsažených v usnesení o zahájení trestního stíhání. Ohledně těchto skutků tedy žádné jiné trestní řízení před zahájením trestního stíhání neprobíhalo. Závěr městského soudu o totožnosti trestního řízení zahájeného záznamem GIBS a trestního řízení, v jehož rámci bylo zahájeno trestní stíhání, je proto nesprávný. Je zde dán zásadní obsahový rozdíl ohledně toho, v čem mělo trestní jednání stěžovatele spočívat. S ohledem na text usnesení o zahájení trestního stíhání je evidentní, že GIBS ohledně jednání uvedených v záznamu GIBS nezahájila trestní stíhání žalobce. Důsledek je stejný jako v případě odložení věci, a to skončení trestního řízení ohledně těchto skutků. Nebylo tak důvodu zastavit stěžovateli výplatu výsluhového příspěvku. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Podáním ze dne 16. 1. 2023 stěžovatel kasační stížnost doplnil o rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 52 T 160/2022. Dodal, že podle uvedeného rozsudku byl zproštěn obžaloby ve věci skutku, který se měl stát dne 13. 11. 2019. To podle něj ukazuje, že se tohoto skutku nemohlo týkat trestní řízení ve věci popsané v záznamu GIBS ze dne 19. 8. 2019. Podáním ze dne 10. 3. 2023 pak stěžovatel doplnil kasační stížnost o usnesení Městského soudu v Praze, kterým bylo zamítnuto odvolání státního zástupce proti uvedenému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4.

IV.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem městského soudu. Podle něj je rozhodující, že trestní řízení se stěžovatelem bylo zahájeno před jeho propuštěním ze služebního poměru a bylo nadále vedeno pro trestné činy podle § 331 a § 332 trestního zákoníku. Do doby, než bude trestní řízení ukončeno, nelze rozhodnout o nároku na výplatu výsluhového příspěvku. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2017, č. j. 8 As 213/2016-34 a č. j. 6 As 271/2014-41. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podle § 167 odst. 2 služebního zákona *bývalému příslušníkovi, jehož služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) nebo písm. m) a je proti němu vedeno trestní řízení, se odchodné a výsluhový příspěvek vyplátí až po pravomocném skončení tohoto řízení, jestliže nebyl odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně.*

[11] Podle § 42 odst. 1 služebního zákona musí být příslušník propuštěn, *jestliže d) porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženého jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru; a dále m) požádal o propuštění.*

[12] Ustanovení § 167 odst. 2 služebního zákona obsahově navazuje na § 157 téhož zákona, který upravuje situace, v nichž příslušníkovi nevzniká nárok na výsluhový příspěvek. Je tomu tak mimo jiné tehdy, jestliže služební poměr bývalého příslušníka skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) *a je následně na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně*, nebo propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. m) *a je proti němu vedeno trestní řízení pro trestný čin spáchaný úmyslně a následně je za něj pravomocně odsouzen nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání nebo bylo pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání.*

[13] Cíl § 157 služebního zákona jako celku vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 271/2014-41. Je jím nepochybně „zamezit tomu, aby měl nárok na výsluhový příspěvek příslušník, který se dopustil úmyslného trestného činu během trvání služebního poměru a v době ukončení služebního poměru je proti němu vedeno trestní řízení nebo ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto.“ Co se týče konkrétně cíle § 157 písm. d) služebního zákona, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 10 As 237/2015-37, s odkazem na komentářovou literaturu konstatoval, že jeho smyslem „je zamezit situaci, aby příslušník, proti němuž je vedeno trestní řízení, mohl na vlastní žádost skončit služební poměr a získat tak nárok na výsluhový příspěvek, který je se skončením podle § 42 odst. 1 písm. m) [cit. zákona] jinak spojen.“ (viz Tomek, P. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem*. ANAG. 2012, s. 427).“

[14] Zatímco § 157 služebního zákona upravuje podmínky, za nichž vzniká nárok na výsluhový příspěvek, respektive výluky z tohoto nároku, § 167 služebního zákona v návaznosti na toto ustanovení upravuje podmínky výplaty výsluhového příspěvku. Druhý odstavec § 167 pak upravuje překážku pro výplatu výsluhového příspěvku. Tato překážka platí pro situace, kdy byl bývalý příslušník propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) nebo m) služebního zákona a je vůči němu vedeno trestní řízení. Reflektuje tedy v rovině platební, že zákon spojuje s takovými okolnostmi výluku ze samotného nároku na výsluhový příspěvek. Rozhodnutí podle § 167 odst. 2 však nezasahuje přímo do nároku na vznik výsluhového příspěvku, ale pouze odkládá jeho výplatu až do konečného (pravomocného) výsledku trestního řízení, pakliže příslušník nebude odsouzen pro úmyslný trestný čin. V takovém případě totiž na příslušníka nedopadá ani výluka ze vzniku nároku na výsluhový příspěvek ve smyslu § 157 služebního zákona, neboť se mu nárok obnovuje (viz rozsudek č. j. 6 As 271/2014-41).

[15] Rozhodnutí podle § 167 odst. 2 služebního zákona má tedy dočasnou povahu. Služební orgán nerozhoduje o tom, zda bývalý příslušník nadále má či nemá nárok na výsluhový příspěvek, ale pouze o zastavení jeho výplaty. Tím výplatu výsluhového příspěvku dočasně „pozastavuje“ až do pravomocného skončení trestního řízení daného bývalého příslušníka: „Rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku je totiž třeba považovat za rozhodnutí, které 'dočasně' upravilo vztahy vzniklé z rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku do doby, než bude pravomocně skončeno trestní řízení vedené proti stěžovateli a bude možné o dalším trvání samotného nároku na výsluhový příspěvek v návaznosti na výsledek trestního řízení opět rozhodnout“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 8 As 213/2016-31). Teprve na základě zjištění, zda bývalý příslušník skutečně byl či nebyl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, který je důvodem trestního řízení vedeného proti němu v době propuštění ze služebního poměru,

pokračování

mohou správní orgány rozhodnout o tom, zda bývalý příslušník (nadále) splňuje podmínky pro vznik nároku na výsluhový příspěvek ve smyslu § 157 služebního zákona.

[16] Podmínkou pro pozastavení výplaty výsluhového příspěvku podle § 167 odst. 2 služebního zákona je tedy vedení trestního řízení v době propuštění ze služebního poměru, přičemž tato překážka pro výplatu trvá do pravomocného skončení daného trestního řízení.

[17] V posuzované věci stěžovatel požádal dne 27. 9. 2019 podle § 42 odst. 1 písm. m) služebního zákona o své propuštění ze služebního poměru. Jeho služební poměr následně skončil ke dni 30. 11. 2019 a rozhodnutím ze dne 30. 12. 2019 mu byl na základě jeho žádosti přiznán výsluhový příspěvek ode dne 1. 12. 2019. Žalovaný byl posléze sdělením ze dne 21. 8. 2020 informován o tom, že záznamem GIBS ze dne 19. 8. 2019, tedy před skončením služebního poměru stěžovatele, byly vůči němu zahájeny úkony trestního řízení. Žalovaný reagoval na toto zjištění tak, že dne 20. 10. 2020 vydal rozhodnutí, jímž podle § 167 odst. 2 služebního zákona zastavil stěžovateli výplatu výsluhového příspěvku. Odvolací orgán jeho rozhodnutí potvrdil. Správní orgány vycházely z toho, že proti stěžovateli bylo před skončením jeho služebního poměru zahájeno trestní řízení, které je nadále vedeno, a to i ohledně jednání, které činil před 30. 11. 2020. Tato skutečnost podle nich znemožňuje vyplatit mu výsluhový příspěvek před pravomocným skončením daného trestního řízení.

[18] Dle stěžovatele však nebyly splněny podmínky pro zastavení výplaty s ohledem na vývoj vedeného trestního řízení. Stěžovatel činí především sporným, zda s ním bylo vedeno trestní řízení v době skončení jeho služebního poměru.

[19] Pojem „vedení trestního řízení“ vyložil pro účely § 157 písm. d) služebního zákona Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 271/2014-41, na který ostatně odkazoval i městský soud. Dospěl k závěru, že „*záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu, který předcházal skončení služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru, založil podmínku pro aplikaci § 157 písm. d) zákona o služebním poměru, a to bez ohledu na to, že příslušník se o vedení trestního řízení proti jeho osobě dozvěděl až z doručeného usnesení o zahájení trestního stíhání.*“ Přestože se uvedený rozsudek týkal výkladu daného pojmu pro účely § 157 písm. d) služebního zákona, neshledal Nejvyšší správní soud důvod odchytil se od citovaného závěru při výkladu téhož pojmu v § 167 odst. 2 služebního zákona. Z principu jednoty a bezrozpornosti právního řádu plyne požadavek přikládat týmž pojmům obsaženým v různých právních předpisech zásadně stejný význam a obsah, ledaže by existovaly rozumné důvody k závěru, že stejný význam mít nemají (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54). V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud nemá důvod přikládat pojmu „vedení trestního řízení“ v § 167 odst. 2 služebního zákona odlišný význam, než který má v § 157 písm. d) téhož zákona. Jednak jsou obě ustanovení obsažena ve stejném právním předpise, avšak především na sebe obsahově navazují (viz výše). Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že citovaný rozsudek šestého senátu byl i předmětem posouzení Ústavního soudu, který došel v usnesení ze dne 4. 11. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3027/15, k závěru, že: „*Obecné soudy interpretovaly ustanovení 157 písm. d) zákona o služebním poměru zcela v souladu s požadavky konstantní judikatury Ústavního soudu tak, že určující pro odklad vydání rozhodnutí o nároku na výsluhový příspěvek je okamžik zahájení úkonů trestního řízení ve smyslu § 12 odst. 10 ve spojení s § 158 odst. 3 trestního řádu.*“

[20] Optikou citovaného rozsudku šestého senátu je zřejmé, že v době propuštění stěžovatele ze služebního poměru proti němu bylo vedeno trestní řízení, které bylo zahájeno záznamem o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu (záznamem GIBS).

[21] Stěžovatel však dovozuje, že trestní řízení zahájené záznamem GIBS bylo v době rozhodování žalovaného o zastavení výplaty (20. 10. 2020) již skončeno, neboť usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 20. 7. 2020 se vztahovalo na odlišný skutek, než byl ten, pro který byly dle záznamu GIBS zahájeny úkony trestního řízení.

[22] Ze záznamu GIBS vyplývá, že úkony trestního řízení byly zahájeny dne 19. 8. 2019 pro podezření, že stěžovatel spolu s dalšími osobami za úplatu ovlivňují průběh zkoušek odborné způsobilosti žadatelů o zbrojní průkaz, když dosud nezjištěným způsobem zmanipulují výsledky ve prospěch dosud neztotožněných osob tak, aby tyto osoby uspěly. V následném usnesení o zahájení trestního stíhání se uvádí, že příslušné úkony trestního řízení, které vedly k jeho vydání, byly zahájeny dne 19. 8. 2019. Jako součást těchto úkonů bylo do 30. 4. 2020 povoleno sledování osob a věcí, mimo jiné e-mailové schránky stěžovatele, byl vydán příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu stěžovatele a dalších osob a vydáno povolení k použití agentů GIBS. Prověřováním sice nebylo zjištěno, že by se stěžovatel s dalšími osobami dopouštěl protiprávního jednání při provádění zkoušek odborné způsobilosti držitele zbrojního průkazu (původní podezření dle záznamu GIBS). Bylo však zjištěno, že spolu s dalšími osobami jako autorizované osoby pro profesní kvalifikace „strážný“ a „detektiv koncipient“ za úplatu vystavovali uchazečům osvědčení o získání profesní kvalifikace na pozici strážný, aniž by Tito uchazeči byli přítomni u zkoušek a vykonali je. Tohoto jednání se podle usnesení o zahájení trestního stíhání stěžovatel dopustil navíc jako příslušník Policie ČR, ačkoliv mu § 45 odst. 1 písm. i) služebního zákona ukládá povinnost *chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neobrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru*. Usnesením státního zástupce ze dne 2. 10. 2020 bylo usnesení o zahájení trestního stíhání v plném rozsahu zrušeno. Nikoliv však bez dalšího. Státní zástupce totiž GIBS uložil, aby provedla další šetření a po doplnění dokazování o věci znovu rozhodla.

[23] Nejvyšší správní soud dospěl na základě popsaných skutkových okolností ke stejnému závěru jako městský soud, tedy že v době propuštění stěžovatele ze služebního poměru proti němu bylo vedeno trestní řízení a toto trestní řízení nebylo do doby rozhodování správních orgánů o zastavení výplaty výsluhového příspěvku dosud pravomocně skončeno. Podmínky pro aplikaci § 167 odst. 2 služebního zákona tak byly v posuzované věci naplněny.

[24] V této souvislosti je především třeba mít na paměti význam záznamu o zahájení úkonů v trestním řízení a přípravného trestního řízení vůbec. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012-55, tak, že záznam o zahájení úkonů trestního řízení vymezuje počátek přípravného, a tím celého trestního řízení zpravidla velmi obecným způsobem. V této fázi policejní orgán nevymezuje skutek samotný, ale pouze skutkové okolnosti. S tím, jak trestní řízení postupuje do svých dalších fází, se nutně musí zpřesňovat i vymezení skutkových okolností a následně i skutku a jeho právní kvalifikace. První senát vycházel z odborné literatury, která k záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ve smyslu § 158 odst. 3 trestního řádu uvádí následující: „*Skutkovými*

pokračování

okolnostmi (nikoli skutkem), pro které se řízení zahajuje, se rozumí vymezení konkrétních dosud policejním orgánem zjištěných nebo mu sdělených skutečností, které nasvědčují spáchání trestného činu a z nichž lze usuzovat i na možnou právní kvalifikaci nebo kvalifikace. Toto vymezení použil zákon vzhledem k rané fázi trestního řízení, kdy vymezení skutku není zpravidla v tom smyslu, jak se chápe v usnesení o zahájení trestního stíhání, sdělení podezření ve zkráceném přípravném řízení, resp. záznamu o něm, v obžalobě nebo návrhu na potrestání a v odsuzujícím nebo zprošťujícím rozsudku, ještě možné. (...) Přestože záznam v podstatě vymezuje nejobecnější předmět trestního řízení, je třeba si uvědomit jeho smysl (srov. výklad v bodě 20 shora k tomuto odstavci), a proto je možné, aby se skutkový stav v pozdějším vymezení skutku v zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 (pokud nedojde k odložení nebo jinému vyřízení věci podle § 159a) i výrazně změnil. Zákon zde totiž právě s ohledem na ranou fázi trestního řízení a s přihlédnutím k tomu, že se řízení ještě nevede vůči konkrétní osobě, což právě vyžaduje náležité vymezení skutku, pro který se řízení vede, nestanoví obdobnou návaznost, jako je tomu v § 176 odst. 2 a § 220 odst. 1 (nepřichází zde v úvahu řešení totožnosti skutku ve vztahu k případnému zahájení trestního stíhání). Z tohoto důvodu, i pokud by se skutkové okolnosti v záznamu podstatně lišily od vymezení skutku, který by měl být předmětem dalšího trestního řízení, není třeba sepisovat nový záznam o zahájení úkonů trestního řízení.“ (ŠÁMAL, Pavel, RŮŽIČKA, Miroslav. § 158 [Přijímání a prověřování oznámení a jiných podnětů]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1947.)

[25] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v posuzované věci bylo zahájeno trestní řízení záznamem GIBS pro jiné presumované trestní jednání stěžovatele, než pro které bylo následně zahájeno jeho trestní stíhání. Oběma jednáním však bylo společné, že se jimi měl stěžovatel dopustit zneužití pravomoci úřední osoby a přijetí úplatku, a to v souvislosti s jím vykonávanou zkušební činností. Právě přípravné řízení zahájené záznamem GIBS, při němž bylo prověřováno podezření ze spáchání uvedených trestných činů, se přitom stalo zdrojem poznatků, které vedly GIBS k vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, což je z obsahu daného usnesení zcela zjevné. S ohledem na výše uvedené přitom nebyla GIBS povinna sepsat nový záznam o zahájení úkonů trestního řízení, a tedy zahájit nové trestní řízení ve chvíli, kdy se z průběhu přípravného řízení ukázalo, že měl stěžovatel naplnit skutkové podstaty uvedené v záznamu GIBS odlišným jednáním. Pravidlo o zachování totožnosti skutku se totiž ve fázi prověřování trestné činnosti neuplatní. V dané fázi trestního řízení nelze dost dobře presumovat, zda je rozsah prověřované trestné činnosti konečný, protože ve věci teprve probíhá vyšetřování a shromažďování poznatků stran trestné činnosti. Byť podle obsahu usnesení o zahájení trestního stíhání nebylo původní podezření na trestnou činnost zjištěno, nelze pominout, že v době rozhodování správních orgánů o zastavení výplaty výsluhového příspěvku bylo uvedené usnesení zrušeno státním zástupcem a věc byla vrácena policejnímu orgánu k dalšímu šetření se závaznými pokyny. Vrátila se tedy zpět do fáze prověřování, přičemž nelze nikterak předjímat, kam mohlo další vyšetřování GIBS vést, tedy ani vyloučit případné další zjištění týkající se původního podezření. Navíc nebyla činnost popsaná v záznamu GIBS i v usnesení o zahájení trestního stíhání diametrálně odlišná, nýbrž rámcově obdobná – v obou případech jednání souviselo s výkonem určité zkušební činnosti. Proto není pro posouzení zákonnosti rozhodnutí správních orgánů relevantní, že skutky popsané v usnesení o zahájení trestního stíhání se týkaly jednání nastalých až po vyhotovení záznamu GIBS. Trestní řízení zahájené záznamem GIBS zkrátka nebylo v době rozhodování správních orgánů o zastavení výplaty výsluhového příspěvku ve vztahu ke stěžovateli nijak jednoznačně uzavřeno, rozhodně pak ze správního spisu neplyne, že by bylo třeba jen v nějaké části odloženo, či jiným způsobem ukončeno. Vzhledem k tomu, že se stále jednalo

o trestní řízení zahájené dne 19. 8. 2019 záznamem GIBS, nelze závěru městského soudu o totožnosti trestního řízení, respektive jeho kontinuitě nic vytknout.

[26] Vzhledem k pokračování trestního řízení, které bylo proti stěžovateli vedeno v době jeho propuštění ze služebního poměru, se stěžovatel nacházel v situaci, v níž do doby pravomocného skončení trestního řízení nebylo možné postavit najisto, zda stěžovatel bude nadále splňovat podmínky nároku na výsluhový příspěvek podle § 157 písm. d) služebního zákona. Žalovaný proto nijak nepochybil, pokud v dané situaci aplikoval § 167 odst. 2 služebního zákona, podle něž se výsluhový příspěvek vyplácí až po pravomocném skončení trestního řízení, jestliže bývalý příslušník nebyl odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně. V souladu s jemu dostupnými informacemi žalovaný rozhodl o (dočasném) zastavení výplaty výsluhového příspěvku.

[27] Poukazuje-li stěžovatel na to, že žalovaný svým postupem zasáhl do jeho práv nabytých v dobré víře pravomocným rozhodnutím žalovaného o přiznání výsluhového příspěvku ze dne 30. 12. 2019, je nutné zopakovat, že rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku upravuje vztahy vzniklé z rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku toliko na časově omezenou dobu, a to do doby, než bude pravomocně skončeno trestní řízení vedené proti stěžovateli. Pak bude možné o dalším trvání samotného nároku na výsluhový příspěvek v návaznosti na výsledek trestního řízení opět rozhodnout.

[28] Závěrem Nejvyšší správní soud sděluje, že nemohl přihlídnout k trestním rozsudkům, které stěžovatel předložil v řízení o kasační stížnosti, neboť podle § 109 odst. 5 s. ř. s. *ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží*. Nadto správní soudy v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl naopak v řízení o kasační stížnosti úspěšný; žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti mu však nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu